

at sige slutningen af 1980erne? Har regeringen et perspektiv at byde os, som kan forme en optimisme og gåpåmod? Det er nødvendigt med en langt, langt større produktionsstigning end den, regeringens politik vil føre til, hvis vi skal komme bare det bitterste væk fra mangelen på balance.

Eller udlandsgælden – har statsministeren virkelig ingen betragtninger i anledning af, at vi på denne dag må fastslå, at vi nu har over 100 mia kr. i udlandsgæld? Hvordan vil statsministeren komme væk fra det?

Vi taler altid om udlandsgælden, men vi skal jo heller ikke glemme indlandsgælden, den store statsobligationsudstedelse, som jo i en vis forstand er udtryk for monetaristisk politik, et forsøg på at styre pengemængden. Jeg skal ikke hævde, at det er unødvendigt.

Indlandsgælden var ved udgangen af i fjor ca. 78 mia kr., men jeg har forstået, at finansministeren i år har tænkt sig at ville udstede for yderligere omkring 50 mia kr. statsobligationer. Kan det passe, at vi ved udgangen af dette år har en samlet statsobligationsudstedelse på snart 150 mia kr., som også skal forrentes? Hvordan har regeringen tænkt sig at ville skaffe disse renter frem? Kan den gøre det på anden måde, når den får produktionen til at stagnere, end ved at udskrive stærkt stigende skatter? Er der ringeste chance for, hvis regeringen fortsætter den nuværende politik, at undgå et skattetryk henover midten af 1980erne på omkring 60, måske 65 pct.? Jeg kan ikke se det, men kan regeringen se det? Lad os dog så høre om det.

Det er ikke mærkeligt, at erhvervsinvesteringerne i Danmark på dette grundlag må vise en faldende tendens; det gør de nu, og det vil de gøre til næste år. Erhvervslivet går i stå, flere og flere virksomheder bukkes under, og der er ingen, der har hverken lyst eller evner til at starte nye, små virksomheder, som efterhånden kan gro og blive store.

Det er grundskavanken i regeringens politik, at man giver op over for det ekspansive; man sætter Danmark i stå. Men det betyder også en uhyggelig fattiggørelse, som vil melde sig stærkere og stærkere gennem 1980erne, og det er derfor, vi i den konservative folketingsgruppe mener, at regeringens politik desværre er så ubrugelig; den løser ingen problemer, den udskyder dem.

Det er grundlaget for, at vi ikke har kunnet finde et mødepunkt for et samarbejde. Vi har ofte deltaget i et samarbejde med socialdemokratiet – jeg ved ikke, om vi kan komme til det igen, jeg så det da gerne, for det var da nok gavnligt for landet – men vi kan ikke blot være til rådighed for at støtte en politik, som vi må bedømme som fuldstændig uegnet over for landets store vanskeligheder; så må vi – det tvinger regeringen os til – bygge et modstykke op.

Glensgård (FP):

Statsministeren mente, at min ordførertale var udtryk for politik langt ude på højrefløjen. Nu tror jeg, statsministeren ville have godt af at læse den én gang til, for den var stort set kun en oprensning af den økonomiske status. Det var en oprensning af, hvordan det står til med udlandsgælden og den indenlandske gæld. Hvis den politik, som har ført til den nuværende status, skulle være politik langt ude på højrefløjen, ville det i hvert tilfælde være nyt.

Men vi hørte jo fra statsministeren, at han nu ville konkurrere med »Bamses venner« med at udgive en ny plade. Ministeren havde i hvert tilfælde sat en plade på tallerkenen i dag, hvor han talte om, at fremskridtspartiet var et højrefløjsparti. Det er nyt for fremskridtspartiet, at det at kæmpe for eksempelvis folkepensionister skulle være højrefløjspolitik. Det er nyt for fremskridtspartiet, at det at kæmpe for produktionsarbejdere specielt skulle være højrefløjspolitik. Det er nyt for fremskridtspartiet, at det at sige nej til tilskud til erhvervslivet skulle være højrefløjspolitik. Det er nyt for fremskridtspartiet, at den politik, hvor vi siger, at dansk erhvervsliv ikke skal have tilskud, skulle være højrefløjspolitik.

I mange af de tilfælde må vi også erkende, at vi stemmer i fuld treenighed med SF og VS, så at fremskridtspartiet på den slags politik skulle stå som højrefløjsparti, er i hvert tilfælde nyt for mig. Det er ikke sikkert, det er nyt for statsministeren, for han har jo nu engang fået den plade indtalt, og så skal den lyses af to gange om året. Men hulheden råber til himlen, når statsministeren stiller sig op her og ser fuldstændig bort fra de økonomiske kendsgerninger.